Gill Sims

WAAROM MAMA VLOEKT

De problemen van een overbelaste moeder

Vertaald door Janet Limonard en Anne Marie Koper

2019 Prometheus Amsterdam

Voor AE en AT

Oorspronkelijke titel *Why Mummy Swears*
© 2018 Gill Sims
© 2019 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus
en Janet Limonard en Anne Marie Koper
Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio,
naar een ontwerp van HarperCollins Publishers Ltd 2018
Illustratie omslag Tom Gauld/Heart Agency
Foto auteur Martin Hunter
Opmaak binnenwerk Elgraphic
Lithografie afbeeldingen
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 4160 8

JULI

Maandag 18 juli

Ik heb nog één week tot de zomervakantie. Ik kan er niets aan doen, maar ik ben stikjaloers op de ouders van De Vijf – de ouders dumpten Julian, Dick en Annie niet alleen bij het minste of geringste bij oom Quentin en tante Fanny, tante Fanny stuurde ze ook altijd de hei op en naar eilanden en grotten met allemaal CRIMINELEN, SLOPERS EN SMOKKELAARS, zodat oom Quentin rustig aan zijn uitvindingen kon werken. Ik heb me regelmatig afgevraagd of ik niet hetzelfde kan doen, omdat ik ooit echt een fantastische app heb ontworpen die me een tijdje belachelijk veel geld heeft opgeleverd, ook al is de app-wereld grillig en is de hit van vandaag morgen alweer vergeten en wil niemand hem meer hebben. Ik weet zeker dat ik een vergelijkbare stunt opnieuw zou kunnen uithalen, als ik de kinderen maar zover kon krijgen om deze zomer wild en woest buiten te gaan leven (in plaats van maar wat rond te hangen en koekjes te eten). Voor zover ik me kan herinneren, hebben de uitvindingen van oom Quentin nooit geld opgeleverd, en daarom waren hij en tante Fanny ook arm en moesten ze op die strontvervelende neefjes en nichtjes passen. Het is daarom dan ook volkomen onterecht dat er zo afkeurend wordt gedaan als je je kinderen op de eerste dag van de vakantie met een fiets en een lunchpakketje op pad stuurt en tegen hen zegt dat ze pas terug mogen komen als de school weer begint. Jane is nu elf en allang rijp om volgens de principes van De Vijf te leven. Ik heb dat een keer in

een sombere bui aan haar voorgesteld, tijdens een van onze ruzies over wel of geen Instagram-account, en ze wees me erop dat dat volgens de wet helemaal niet mag en ze dreigde de kindertelefoon te bellen als ik daar ooit weer over zou beginnen.

Ik baal vooral van alle uitgaven die bij een zomervakantie horen, wat niet geldt voor de boeken van De Vijf die ik Peter heb voorgelezen, zij het lichtelijk tegen zijn zin, want hij zegt elke avond dat hij veel liever DanTDM kijkt dan nog een hoofdstuk vol kattenkwaad, grappen en grollen en gemene boeven van Blyton voorgeschoteld te krijgen. Jane heeft uiteraard regelrecht geweigerd om mee te doen aan zoiets kinderachtigs als 's avonds worden voorgelezen, dus hebben we een compromis gesloten: ze heeft beloofd dat ze elke avond zelf iets gaat lezen, wat ik een heel redelijk voorstel vond, totdat ze na twee hoofdstukken verkondigde dat *Anne van het Groene Huis* een supersaai boek was, waarin Anne alleen maar zat te zeuren over fantasie en ik daarop schreeuwde dat Jane geen greintje gevoel had en overduidelijk een vondeling was, want een kind van mij zou nooit op die manier over Anne Shirley praten. Nu doe ik net alsof ik niet weet dat ze make-uptutorials op YouTube zit te kijken in plaats van met Gilbert Blythe (die ik trouwens nog steeds helemaal te gek vind) over de betoverende paden van Avonlea te dwalen.

Peter is het nog steeds niet gelukt mij in dezelfde mate als Jane geestelijk te breken, en daarom dwing ik hem bij me te komen zitten om samen over Kirrin-eiland te dwalen. Maar het lijkt erop dat hij om onder onze leessessies uit te komen de oplossing in chemische oorlogsvoering zoekt, want ik zweer je dat hij als hij naast mij zit veel meer scheten laat dan normaal, en dat wil wat zeggen voor een kind dat ooit trots aankondigde dat zijn leraar misselijk was geworden van zijn winderigheid. Ik heb een paar keer een hoofdstuk moeten inkorten vanwege tranende ogen.

Als gevolg van mijn mogelijk dubieuze beslissing om vrijwillig ontslag te nemen, nu drie maanden geleden, zou deze zomer in theorie minder problematisch voor me moeten zijn dan eerdere zomers. Ik

had grootse plannen: als vervolg op de app *Waarom mama drinkt*, die ik twee jaar eerder had gebouwd, zou ik een topontwikkelaar van games en apps worden. Dat ontslag wegens boventalligheid leek een fantastische kans die me een financieel buffertje zou bieden totdat ik met een volgende geweldige app op de proppen zou komen. In mijn oude baan liep ik altijd over van de briljante ideeën en ik wist vrij zeker dat die, als ik maar tijd had, in iets uitzonderlijk lucratiefs waren te vertalen. Maar toen ik ze daadwerkelijk tot een game of app wilde omvormen, bleken ze... eh, behoorlijk waardeloos. Daar komt bij dat ik superslecht ben in werken vanuit huis, en het feit dat ik mijn tijd niet goed kan indelen zou ook wel eens iets te maken kunnen hebben met mijn gebrek aan productiviteit. Na jarenlang dromen over ontsnappen aan het kantoorleven blijkt het eigenlijk best eenzaam te zijn om vanuit huis te werken zonder dat er iemand is om even mee te kletsen. Ik merk zelfs dat ik Jean van Verzending, die altijd lange en gecompliceerde verhalen over haar galblaas hield, begin te missen. Als je de hele dag alleen thuis bent eet je ook nog eens ongelofelijke hoeveelheden chocoladekoekjes. Ik verricht geen Grootse Dingen, ik voel me eenzaam en ik ben ruim zes kilo aangekomen, en als ik m'n eigen kont per ongeluk in de spiegel zie, schrik ik me rot. Ik voel me net zo'n prentenboek voor peuters: *Van wie is die enorme kont? Toch niet van mij...?*

Maar goed, met de zomer in aantocht heb ik sportkampen geboekt, tijdslots gereserveerd bij oppasdiensten en ingewikkelde oppasconstructies met vrienden bedacht, zodat we allemaal het idee hebben dat onze kinderen tijdens de vakantie veilig zijn ondergebracht, waardoor we kunnen proberen nog wat werk te verrichten zonder gigantische bedragen voor oppas neer te moeten tellen. Uiteraard zullen we uiteindelijk toch gigantische bedragen neertellen, want de kinderen moeten de hele zomer worden vermaakt en met angstaanjagend korte tussenpozen worden gevoederd, waardoor ik me afvraag hoe ze dat doen als ze op school zitten en niet net als jonge spreeuwen, die met opengesperde snavels om hapjes krijsen, voortdurend om eten kunnen gillen.

Vrijdag 22 juli

Het is zover: de vakantie is begonnen. De kinderen zijn al de hele week wankelend onder grote stapels haveloze werkboeken thuisgekomen, en met kunstwerkjes met ezelsoren die allemaal bezaaid zijn met glitters die nu geleidelijk door het hele huis worden verspreid. De werkjes moeten allemaal blijkbaar voor het nageslacht bewaard blijven, want, 'mama, als ik een beroemde influencer ben op sociale media,' zegt Jane, 'is dit misschien wel heel veel geld waard!' Ik doe mijn best om te begrijpen hoe Janes belabberde kopie van Van Goghs *Zonnebloemen*, die er precies zo uitziet als die van al die anderen in haar klas, op een dag voor iemand anders dan mijzelf enige waarde zal hebben, maar als ik de werkjes weggooi, maak ik hun dromen kapot en bezorg ik ze een akelige jeugd. Uiteraard haal ik 's avonds discreet enkele kunststukken weg en gooi die buiten in de vuilcontainer, en ondertussen zeg ik zonder blikken of blozen dat alles netjes op zolder is opgeborgen.

Peter heeft nog een taak meegekregen, een plantje dat we tijdens de vakantie in leven moeten zien te houden en dat hij het komende schooljaar moet blijven verzorgen. Daar ben ik mooi klaar mee. Ik heb absoluut geen groene vingers. Bij mij gaan zelfs cactussen binnen de kortste keren dood. Ik vroeg Peter welk soort plant het was, zodat ik desnoods een nieuwe kon kopen. Peter antwoordde behulpzaam: 'Een groene plant, mama.' Ik weet niet of dat me veel zal helpen als ik door het hele land tuincentra afstroop met een verdord takje als vergelijkingsmateriaal. Misschien is het mijn verdiende loon voor die keer dat ik de klassenhamster liet ontsnappen, waar ik een weekendje op mocht passen toen ik negen was, waarna ik mijn moeder dwong alle dierenwinkels van de stad af te gaan om een geschikte vervanger te vinden, want Hannibal werd nooit meer teruggevonden. Mam beweerde jarenlang dat ze hem 's nachts nog hoorde rennen, maar ik denk dat ze dat alleen maar zei zodat ik zou stoppen met

huilen nadat ik Alphonso, haar gemene siamees, iets van zijn poten had zien likken wat verdacht veel weg had van een hamstervachtje en de kat buitengewoon tevreden met zichzelf leek.

Maandag 25 juli

De eerste dag van de vakantie viel eigenlijk best mee. Toen ik klein was, had ik een boek met de titel *De eerste dag van de vakantie*, over een stel criminele pinguïns die een motor jatten en tijdens het joyriden een ongeluk kregen (waarom een pinguïn een motorfiets wil stelen is me een raadsel), maar diefstal en joyriding bleven me vandaag gelukkig bespaard, hoewel er genoeg werd geklaagd.

Ik had een dagje vrij genomen, want het leek me leuk voor de kinderen om op die eerste vakantiedag samen iets te gaan doen. Jane wilde naar de film, Peter wilde Laser Quest spelen en ik wimpelde beide af, want ik wilde iets leuks en verantwoords doen. De beste vrienden van de kinderen, Toby en Sophie, waren die dag ook bij mij, in het kader van de ingewikkelde oppasregeling met mijn vriend Sam (van al mijn vrienden heeft Sam het als alleenstaande vader waarschijnlijk het allerlastigste met het regelen van oppas), en ik stelde opgewekt voor om naar een landhuis te gaan en wat geschiedenis op te snuiven.

'Saaaaai!' kreunden mijn kinderen. Sophie en Toby dachten er duidelijk hetzelfde over, maar waren goed genoeg opgevoed om dat niet hardop te zeggen.

'Waarom moeten we daarnaartoe? Dat is zó stom,' reageerde Jane verontwaardigd.

'Mama, mogen we wel onze iPads meenemen?' jengelde Peter.

'HET WORDT HEEL LEUK!' brulde ik. 'HET IS HEEL INTERESSANT, JE LEERT ER OOK NOG IETS VAN EN JE HOUDT ER PRACHTIGE HERINNERINGEN AAN OVER! En dan verdien ik eindelijk iets terug van het lidmaatschapsgeld van de National Trust, dat volgens je vader typische kleinburgerlijke geldverspilling is.'

Toen we er eenmaal waren, wist ik plotseling weer waarom ik die kutkaart nooit gebruik: omdat huizen van de National Trust vol staan met zeer waardevolle en breekbare voorwerpen, en zeer waardevolle en breekbare voorwerpen gaan nu eenmaal niet zo goed samen met kinderen, vooral niet met kleine jongens. Voor mijn geestesoog genoten blozende kindergezichtjes van de schatten uit het illustere verleden van onze natie, in werkelijkheid riep ik voortdurend waarschuwingen als: 'niet aankomen, NIET AANKOMEN! NIET AANKOMEN, VERDOMME! IK ZEI: NIET AANKOMEN, NIET VOORBIJ DAT TOUW, DAAR MAG JE NIET OP ZITTEN, O, JEZUS CHRISTUS, O, SHIT!' terwijl gepensioneerden op gezondheidsschoenen afkeurende geluiden maakten en in gedachten al een boze brief aan de *Daily Mail* schreven. Misschien kan ik wel een app ontwikkelen om op de telefoons of iPods van kinderen te installeren, die gaat trillen en 'niet aankomen' gaat piepen zodra ze te dicht bij iets duurs en breekbaars komen. Zoiets zou bruikbaar zijn in heel veel situaties, niet alleen in landhuizen van de National Trust, maar bijvoorbeeld ook op een serviesafdeling van een warenhuis. Hoewel, als je zo dom bent om met je kinderen naar een serviesafdeling te gaan, vraag je eigenlijk om problemen...

Omdat de kinderen de liefdevol bereide picknick op de heenweg al hadden opgegeten – ze 'stierven al van de honger' toen we ongeveer drie minuten onderweg waren – moest ik ze voor de lunch wel meenemen naar het restaurant. Een zelfbedieningsrestaurant met vier kinderen op sleeptouw is geen aanrader. In theorie zouden kinderen van elf en negen zichzelf redelijk goed moeten kunnen redden, maar in de praktijk bleken complexe taken zoals in de rij staan, een dienblad vasthouden of uitkiezen wat ze wilden drinken te veel gevraagd, dus tegen de tijd dat we gingen zitten had iedereen vermoedelijk een hekel aan ons. De pastaovenschotel die Jane per se wilde hebben en die ze echt zou opeten was inmiddels oneetbaar verklaard omdat ze dacht dat ze er een stukje rode paprika in zag zitten, waarvan ik wíst dat ze die niet lustte; Sophie brandde haar tong aan de soep, hoewel ik had gezegd dat ze moest wachten tot die was

afgekoeld; Peter en Toby verorberden in één hap het kindermenu dat ze zo graag wilden hebben, en keken verwachtingsvol om zich heen, op zoek naar meer. Ondertussen goot ik koud water bij Sophie naar binnen, schraapte ik voor Jane de mayonaise van míjn sandwich en siste: 'Nee, niemand krijgt cola', en beloofde dat ze chips kregen als we weer thuis waren. Ik onderdrukte de neiging om gewoon het restaurant uit te lopen en met mijn hoofd tegen de pittoreske muur te gaan staan beuken. Maar dan zou ik waarschijnlijk uitgefoeterd worden omdat ik eigendommen van de National Trust beschadigde.

Ik lokte nog meer geschokte blikken uit toen ik de kinderen aanspoorde om te vertrekken met: 'Oké, lelijke rotmormels, we gaan.' Ik weet nog steeds niet of de schok veroorzaakt werd door het feit dat ik de lieve schatten 'lelijke rotmormels' noemde of omdat zij daarop reageerden.

Hoelang duurt de vakantie nog?